

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ ВАСИЛИЙ

chitanka.info

— Кой си ти?

— Селянин.

— Селянин, а позивите?

Василий изгледа полковника и повдигна рамене.

— Щом знаете!...

— Това знаем, но искаме да узнаем всичко и ще узнаем...

Притеснителни, а? Помешчици?... Селяни, дигнете се, селяни, изкъртете зъбите на своите палачи! А вий какво сте?

— Отдавна узнахте какво сме ний.

— Разбойници! Червени разбойници сте вий. Съсипахте Русия!

Василий се усмихна с хладна, дълга усмивка и презрително впи поглед в пълното, тъмночервено лице на полковника.

— Съсипахме не Русия, а вас, г-н полковник!

— Вън! Вън! — нервно закряска полковникът и заудря с юмруци по масата. — Вържете го и в блатото! Нека се поразхлади малко горещата му кръв. След туй всичко ще каже!

— Едва ли!

— Ще кажеш! Охоо, ще кажеш всичко ти!

* * *

Ноемврийският леден вихър плющи с незримите свои камшици, по небето бързо се носят рошави, тъмносиви облаци, ехти като погребална песен проточеният грак на прелитащи гарвани, а тенекиеният комин на сгушената къщурка скърца плачевно, остро и болезнено.

Блатото е дълбоко. Дълбоко — почти до гърдите. Стои Василий в ледената вода, остри мразовити иглици пронизват тялото му, хиляди тръпки гърчат мускулите, студеният вихър удря по голите му плещи, съска остро и дига сламата от покривите.

Загърнат в дебела вълча шуба, по брега ходи часовоят, тропа с помръзналите си крака, духа на ръцете си и от време на време с дълъг, безразличен поглед се взира в измръзващия „разбойник“.

И час след час все по-студено и по-студено. Вечерта дебне, смътните ѝ сенки пълзят безшумно и неусетно почва да се смрачава. Толкоз къс ден! Сякаш това бе преди час, преди два. Василий си

спомня. Като че ли беше сън. Те, двамата му другари, избягаха! Напразно залп след залп трещяха подир тях. Не ги достигнаха белогвардейските куршуми. Сега вече може би те са при другарите и говорят за него. За Василий, който стои в блатото, който примира от студ и все пак няма да каже нищо.

— Намисли ли какво ще кажеш?...

Василий се сепва. Редом с часовоя стои полковникът и злобно се усмихва:

— Още мълчиш... Нищо, ще проговориш и ще престанеш да гледаш толкова дръзко...

И пак реди се час след час. Вечерта пилее черните си коси и притаени тук-таме, из селото блясват огньовете, сякаш кървави отронени звезди. Далече, на другия край някъде, се понася рязко кучешко виене, плъзват зловещи звукове из мрака и наново всичко стихва. Часовоят е нов. Някакво слабичко, голобрадо момче, което изглежда като подплашена девойка. То поглежда съжалително тъмната фигура сред водата, проверява въжето, като го подръпва малко и се опира гърбом до върбата.

* * *

Призори за трети път поканиха Василий да излезне.

— Ще кажеш къде са и колко. Ний знаем, но все пак.

— Щом знаете, излишно е!

— Тогава постой си у водата. Трябва да ти е много добре. Сякаш си параход, който е пуснал котва.

— Ех, аз съм пуснал, но вий вече никога няма да пуснете котва в Русия.

Поручикът мърмори нещо заканително и тръгва си с бързи крачки. А в нощта внезапно екват откъслечни гърмежи, обажда се зловещият грак на картечниците и тревожно забързват, тичат и суетят се из селото тъмните силуети на патрулите.

— Червените напират! — обажда се часовоят.

— Нищо, ще ги отблъснете — отговаря Василий, като се мъчи да прикрие радостта си, но гласът му звучи звънко и весело.

И бурята все повече и повече разраства, при острия писък на картечниците присъединява се и тежкия грохот на оръдията. Тук-там бликват червените гейзери на избухващите снаряди и ехото люлее и земята, и черното надвиснало небе.

— Снемете постовете, групирайте всички войници и надясно! Поручик, свършете с онзи в блатото...

Полковникът минава бърже край блатото, след него бързат офицери и войници и тревожният им откъслечен говор се изгубва в нощта. А поручикът се приближава.

— Излез!

Василий мълчи.

— Излез!

Пак мълчание.

— Застреляйте го!

Часовоят хваща пушката, дига я, но мигом се поколебава.

— Дурак — крещи поручикът и издръпва я из ръцете му. Отсечен гръм. Тъмната фигура се поклаща и глухо грохва във водата.

А в нощта все по-громко и по-громко тътне бурята, тежък грохот цепи мрака и кървави пожари бележат пътя на отдръпващите се белогвардейски пълчища.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.